

i disse Spørgsmaal henvender sig til ham for muligt at komme til Klarhed i Jægerspris' dunkle Forhold. Er der ingen anden Vej til at naa til Klarhed, kan den danske Rigsdag i alt Fald sige til Justitsministeren, Offentlighedens Repræsentant: Gennem dig maa vi have de Oplysninger, som er nødvendige, for at vi kan komme til at se, hvorledes Forholdene ligger. Og det er ogsaa min Overbevisning, at det vil man komme til. I 1878 kundgjorde, som jeg nævnede, Bestyrelsen sit Program paa en Maade, kan man godt sige, fordi man følte sig generet ved de gyldne Løfter, der var givne. Bestyrelsen udtalte da i sin Beretning, at paa Jægerspris er der kun eet, som er afgørende, og det er Bestyrelsens Skøn, det kan ikke underkendes hverken af Justitsministeren, Revisoren eller Domstolene. Om dette har en Mand, der var Medlem af den første Bestyrelse, meget træffende sagt: Ja vel, Bestyrelsen siger, vi er Eneherskere paa dette Omraade, og vi bryder os fejl om Justitsminister, Revisor og Domstole; men der er eet, den har glemt at tage med i Beregningen, den offentlige Mening. Den offentlige Mening vil følge Jægerspris med Opmærksomhed, og har den Sandheden og Retten paa sin Side, skal den nok sætte sin Villie igennem til sin Tid trods Justitsminister, trods Revisor og trods Bestyrelse. Jeg tror, han havde Ret. Jeg tror, at dette, at man nu tager denne Sag op til Drøftelse, nok skal føre til, at der raades Bod paa adskillige Mangler. Jeg har ikke et eneste Øjeblik troet, at det er disse faa og fattige Angreb — til Tider ogsaa uberettigede Angreb —, der har været rettet mod Jægerspris, der har gjort, at der ingen Børn kommer der. Jeg tror heller ikke, at Grunden er den, at der ikke er fattige og uheldige Børn nok. Jo, der er fattige og uheldige Børn nok, som trænger til Hjælp og Pleje. Men hvad er det da, der er Grunden? Det er Mangelen paa Tillid til Jægerspris; og jeg tør rolig paastaa, at Tilliden ikke genoprettes, medmindre Offentligheden træder til. Tilliden kan ikke paa anden Maade skaffes til Veje end ved, at Offentlighedens Repræsentant, Justitsministeren, forstaaende træder til, saaledes at Offentligheden virkelig faar Indblik i Forholdene. Alle Forholdene ved Jægerspris bør lægges frem i Dagslyset, og hvad skulde der være i Vejen for, at det skete? Det, at Bestyrelsen for Stiftelsen er privat, berettiger jo ikke i nogen som helst Maade til at nægte Offentligheden at se

ind i Forholdene. Bestyrelsen kan ikke, fordi den er privat, sige: Vi vil ikke holde vort Løfte med Hensyn til Udgivelsen af Aarsberetningen: til Oplysning for Offentligheden, vi vil ikke holde os Fundatsen efterrettelig, vi vil selv raade over, om der skal offentliggøres et Regnskab, og om dette skal være to eller tre Aar gammelt, naar det offentliggøres; vi blæser baade Justitsminister, Revisor og Domstole et Stykke. Dersom der ikke er noget, som ikke maa komme frem i Dagslyset, hvorfor saa ikke lægge alt frem? Det har ellers ikke manglet Bestyrelsen paa Lyst til at prale med, at den vilde gøre noget stort ud af Jægerspris. Saaledes talte man til at begynde med om, at der skulde blive Plads til 600 à 800 Børn, som kunde opdrages for Stiftelsens Midler. Det er ikke gaaet saa galt med denne pralende Tanke som med en anden Plan, man havde, nemlig Planen om at indvinde vældige Kapitaler til Jægerspris ved at bygge Teglværk og Tørvfabrik og Skibsbro, thi den Plan er der slet intet blevet af. Men heldigvis har dog en Del Børn kunnet faa Plads paa Jægerspris. Jeg kan ikke se, hvad der skulde stille sig imellem Offentligheden og den private Bestyrelse med Hensyn til Offentlighedens Indblik i Forholdene, thi har den private Bestyrelse intet, som Offentligheden ikke maa se, hvorfor stiller den sig da saa stejlt snart her og snart der? Hvorfor siger den da: Vi bryder os fejl om Justitsminister, Revisor og Domstole? Det er jo ganske urimeligt. Stiftelsens Formaal er at tage sig af saa mange fattige og uheldigt stillede Børn som muligt. Det siges med tydelige og klare Ord i Fundatsen: Saa mange Børn som muligt skal opdrages paa Stiftelsen. Og det, at der af Stiftelsens Midler skal ydes Penge til Bevarelsen af de Jægerspris'ske Monumenter, dette Nationalminde — ja, hvad skulde der være i den Henseende, som Offentligheden ikke maatte se? Jeg begriber i det hele taget ikke, hvorfor den private Bestyrelse, selv om den maatte klæde sig i Sæk og Aske og sige: Vi har pralet, og vi har intet kunnet indfri af vore Løfter, ikke skulde kunne sige: Men Offentligheden skal dog have Lov til at se ind i Stiftelsens Forhold. Og siges dette ikke fra Bestyrelsens Side, saa tror jeg, Offentligheden selv vil sige det, og saa giver jeg Etatsraad Klemp Ret, naar han i sin Pjece skriver, at har Offentligheden Sandheden og Retten paa sin Side, skal den ogsaa nok vide at hjælpe paa Forholdene, saaledes